

staaede Dele af Kjøbenhavns Befæstning. Det viser sig nemlig, at Mindretallet er gaaet ind paa adskilligt herhenhørende, f. Eks. under C. a. Brød til civilt Personale paa Middelgrundsfortet, under C. b. 3,000 Kr. til Naturalforplejning paa Middelgrundsfortet, under F. d. et Beløb paa 4,000 Kr. til Opvarmning og Belysning paa Middelgrundsfortet, under I. b. 4,000 Kr. til Dagpenge og Kantonementstillæg samme Sted, og under K. k. 7,800 Kr. til Lønning af civilt Personale paa Middelgrundsfortet. Vedligeholdelse af Fartøjer, Flag etc., samt Kul, Olie og Blaar til Middelgrundsfortets Dampbaad. Disse forskellige Bevillinger, som vare Differenspunkter i Fjor ved Afstemningen om Finansudvalgets Indstilling, har Mindretallet altsaa ment at kunne gaa med til. Jeg kan derfor ikke opfatte dets Nægtelse af Vedligeholdelsesbevillingerne som andet end en ren demonstrativ Nægtelse, og det forekommer mig ogsaa, at den Maade, hvorpaa Mindretallet selv begrundet den og sine Nægtelser i det hele taget, hører noget derhen. Mindretallet indtager jo nemlig med Hensyn til disse Punkter et højt besynderligt Standpunkt. Først siger det, at Befæstningen er gjort lovlig. Nu skulde man synes, at den nødvendige Konsekvens heraf var, at Mindretallet maatte stemme for dens Vedligeholdelse, det stemmer dog for Vedligeholdelsen af samtlige øvrige Anlæg, som det betragter som lovlige, ja, det stemmer ogsaa for Vedligeholdelsen af saadanne Anlæg, der ere bragte til Beje ad provisorisk Vej, hvilket forskellige Poster paa den øvrige Del af Finansloven bevise. Naar det nu ikke vil stemme for dette, begrundet det det med, at man vil søge Forhandling med det andet Ting om at lade Foranstaltninger, som Mindretallet finder uheldige, „falde bort eller i ugunstige Tilfælde dog i høist mulige Grad indskrænktes“, og saa tilføjer Mindretallet senere hen, at det savner ikke Vilje til efter bedste Evne at saa Fæstningsspørgsmaalet „løst paa en for Landets økonomiske og politiske Fremtid tilfredsstillende Maade“. Det skal altsaa være en Slags invito til det andet Ting om at træde i Forhandling med Mindretallet for at saa løst Fæstningsspørgsmaalet paa en for Landets økonomiske og politiske Fremtid tilfredsstillende Maade. Det er unægtelig en noget besynderlig og jeg tror lidet heldig Form for en Indbydelse til det andet Ting om at deltage i en saadan Forhandling. Naar man herfra søger Forhandling med Landstinget, skulde man jo gerne have et Forhandlingsgrundlag, og det, at Mindretallet begynder med fuldkommen at nægte

Vidtrag til Vedligeholdelse af Anlæg, som det nu selv finder lovlige, tror jeg ikke kan siges at være noget videre frugtbringende Grundlag. For øvrigt skal det interessere mig at høre Mindretallets Ord fører udville, hvilke Principper Mindretallet da lagter at lægge til Grund for denne Forhandling om Løsning af Fæstningsspørgsmaalet paa en for Landets økonomiske og politiske Tilstand heldbringende Maade. Der er noget meget stort og omfattende i disse Ord, og jeg kan forstaa, at det for dem her i Landet, som ere misfornøjede med det nuværende Befæstningsanlæg, og finde, at det langt fra er stort og omfattende nok, og som følge deraf burde suppleres paa forskellig Maade, maa disse Ord være som en Haabets Straale, der kaster sit Bys hen over Fremtidsmuligheder, som man maaste ikke havde anet netop skulde dukke op fra dette Mindretals Side. Vor Stilling er jo langt mere nøgtern og prosaisk. Den er ganske simpelt følgende: Disse Befæstningsanlæg ere byggede mod vor Protest. De ere komne til Stede paa en Maade, som vi ikke kunne erkende for lovlig, og vi have protesteret derimod atter og atter. Naar vi ikke desto mindre i Fjor gik med til Bevilling af Vedligeholdelses- og Driftsomkostninger til disse Anlæg, saa var det i Erkendelsen af, at skønt disse Anlæg vare bragte til Beje paa en Maade, som vi vedblivende i højeste Grad misbilligede, stod det dog ikke i vor Magt at fjerne dem. Vi gik altsaa med til disse Bevillinger for at undgaa hyderligere uheldige Konsekvenser af Fæstningen og for i det hele at saa gjort en Ende paa den ukontrollerede Udgivelse af Landets Pengemidler til Formaal, som i alt Fald denne Del af Landets Repræsentation bestemt misbilligede. Ogsaa for i det hele at saa en finansiel Norm og Grænse gik man til at erkende, at det, som var blevet bragt til Beje, nu en Gang var der og ikke kunde staves til Side, skønt man paa ingen Maade anerkendte dets Tilblivelse for lovlig. Og i Rigsdagsbeslutningerne forbeholdt man sig fuldt ud sin hidtidige Betragtning af den Maade, hvorpaa dette var blevet til, og Tingets Handlefrihed der overfor for Fremtiden. Vi betragte altsaa dette som en Levning fra Fortiden, som det ikke har staaet i vor Magt at rokke ved, men vi betragte det paa ingen Maade som et Grundlag for vidtgaaende Forhandlinger om en hyderligere Løsning af Fæstningsspørgsmaalet, hverken paa den ene eller den anden Façon. Vort Standpunkt er altsaa ganske simpelt dette: Det er her, det kan ikke staves til Side, og vi sørge saa for at saa det vedligeholdt og benyttet paa den billigste og